

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/62807 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 7 juni 2007 in het geding
tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 december 2006 heeft de Minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appelland (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 juli 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn grieven klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door te overwegen dat het besluit van 20 december 2006 ten aanzien van het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas een deugdelijke motivering ontbeert omdat uit het verslag van het nader gehoor van 24 augustus 2002 blijkt dat de vreemdeling een groot aantal vragen over de Youth Reformers Organisation en zijn activiteiten binnen die organisatie wel degelijk heeft beantwoord en omdat geen rekening is gehouden met het effect dat het tijdsverloop tussen de op 24 augustus 2002 en 29 november 2006 gehouden gehoren op de verklaringen van de vreemdeling heeft gehad, niet de vereiste terughoudendheid heeft betracht en bovendien heeft miskend dat de vreemdeling ook in het gehoor van 24 augustus 2002 veel vragen met betrekking tot de kern van het asielrelaas niet, of niet consistent wist te beantwoorden.

2.1.1. De grieven slagen. De rechtbank is er ten onrechte aan voorbij gegaan dat de vreemdeling tijdens het nader gehoor van 24 augustus 2002 weliswaar op vele vragen ten aanzien van de Youth Reformers Organisation en zijn activiteiten binnen die organisatie een antwoord heeft gegeven, maar dat hij, zoals de minister in het besluit uitvoerig heeft gemotiveerd, met betrekking tot een aantal kernelementen van het asielrelaas in dat nader gehoor vage en summier verklaringen heeft afgelegd en voorts vele vragen niet, of niet consistent heeft beantwoord. Reeds op basis hiervan heeft de minister in redelijkheid kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. Het effect dat het tijdsverloop heeft gehad op de tijdens het aanvullend nader gehoor van 29 november 2006 afgelegde verklaringen is voor dat oordeel niet van

betekenis. De rechtbank heeft daarin derhalve ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat het standpunt van de minister betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas een deugdelijke motivering ontbeert en heeft aldus oordelend niet de vereiste terughoudendheid betracht.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.2.1. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Mitsdien heeft de minister terecht geoordeeld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de in artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c van de Vreemdelingenwet 2000 genoemde gronden.

2.2.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.2.3. De Afdeling zal het inleidende beroep ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 7 juni 2007 in zaak no. AWB 06/62807;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

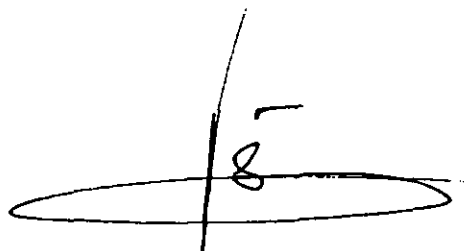
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 oktober 2007

422.

Verzonden: 3 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/62807

Datum uitspraak: 7 juni 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Nigeriaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M. van Olffen,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 25 augustus 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 augustus 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Dit besluit heeft verweerder op 2 september 2002 ingetrokken. Bij besluit van 21 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 augustus 2002 vervolgens afgewezen.

Op 22 december 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 26 april 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M. van Ettikhoven.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser was in Nigeria lid van de Youth Refomers Organisation (YRO). De doelstelling van deze organisatie was om mensen voor te lichten over hun politieke rechten en plichten. De YRO voerde campagne tegen de militaire junta. In juli 2002 zijn een aantal leden van de YRO gearresteerd. Enkelen van hen zijn doorgemarteld. Eiser is daarna uit voorzorg gevlucht.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Verweerder is van oordeel dat de door eiser aangedragen motieven om zijn land van herkomst te verlaten ongeloofwaardig zijn. Daarbij heeft verweerder betrokken dat eiser geen reis- of identiteitspapieren heeft overgelegd, zoals bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Verweerder stelt zich op het standpunt dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Eiser heeft naar het oordeel van verweerder vage en summiere verklaringen afgelegd met betrekking tot de YRO en zijn werkzaamheden voor deze organisatie. Eiser heeft weinig informatie kunnen verschaffen over zijn gestelde functie en heeft geenszins kunnen aangeven welke activiteiten er in het geheim werden verricht door de YRO. Verweerder is daarnaast van oordeel dat hetgeen eiser in het aanvullend nader gehoor van 29 november 2006 heeft verklaard ten aanzien van de arrestaties van leden van YRO afwijkt van hetgeen hij in eerste instantie heeft verklaard. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dit geldt eveneens voor de verklaringen van eiser met betrekking tot de advocaat van wie hij heeft vernomen dat er leden van de YRO zijn gearresteerd. Eiser heeft hierover vage en wisselende informatie verschaft. Verweerder is van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000.
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser stelt zich in de eerste plaats op het standpunt dat uit een aantal stukken die bij de op 20 februari 2007 ingediende aanvullende gronden zijn overgelegd, de betrouwbaarheid van de verklaringen van eiser blijkt. Het is niet aan eiser te wijten dat deze stukken niet eerder in het geding zijn gebracht. Eiser beroept zich voorts op het driejarenbeleid. Eiser is van mening dat het verweerder, nadat hij vijf jaar had moeten wachten op een beslissing, niet meer vrijstond om de aanvraag af te wijzen. Eiser had tengevolge van de beschikking van 5 september 2002, waarbij verweerder zijn besluit van 25 augustus 2002 introk, rechtmatig verblijf in Nederland. Eiser is ten slotte van mening dat de rapporten van gehoor van 25 augustus 2002 en 29 november 2006 niet in redelijkheid ten grondslag kunnen worden gelegd aan het oordeel dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is nu het aanvullend nader gehoor vier jaar en drie maanden na de aanvraag plaatsvond. De tegenstrijdigheden in de verklaringen kunnen eiser gezien het tijdsverloop niet worden tegengeworpen.
5. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat het niet zorgvuldig is dat hij pas op 21 december 2006 een beslissing heeft genomen op eisers aanvraag van 22 augustus 2002. Hieraan kan eiser echter niet het vertrouwen ontlelen dat aan hem een verblijfsvergunning zou worden verleend. Evenmin kan eiser rechten ontlelen aan het

driejarenbeleid zoals neergelegd in paragraaf C2/9 van de Vreemdelingencirculaire (Vc 2000) gezien het feit dat dit beleid op 1 januari 2003 is afgeschaft. Ten aanzien van de door eiser overgelegde stukken stelt verweerder zich op het standpunt dat deze niet bij de beoordeling kunnen worden betrokken omdat deze eerder ingebracht hadden kunnen worden.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of verweerder de aanvraag van eiser in redelijkheid mocht afwijzen gezien het feit dat er tussen het moment van de aanvraag en het nemen van een besluit ruim vier jaar zijn verstreken.

8. Van een bestuursorgaan mag verwacht worden dat zij zorgvuldig omgaat met aanvragen zoals de onderhavige. De rechtbank is van oordeel dat de wijze waarop verweerder de aanvraag van eiser heeft behandeld als uiterst onzorgvuldig dient te worden aangemerkt. Niet alleen heeft verweerder de beslistermijn van artikel 42 van de Vw 2000 in ruime mate overschreden, maar uit het dossier is daarnaast niet gebleken of, en zo ja wat, de reden was voor deze termijnoverschrijding. Niet gebleken is dat er na het intrekken van het besluit op 5 september 2002 tot aan het moment dat eiser in vreemdelingenbewaring is gesteld op 22 november 2006 door verweerder iets is ondernomen. De eerste activiteit van verweerder met betrekking tot eisers aanvraag betrof na de intrekking van het besluit het aanvullend nader gehoor op 29 november 2006. Dit terwijl wel is gebleken dat eiser gedurende deze periode in een opvangcentrum heeft verbleven en dus ook bereikbaar was voor verweerder. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd niet kunnen aangeven wat de reden is voor de lange duur van de beslistermijn. Op de vraag waarom het besluit destijds is ingetrokken heeft verweerder geantwoord dat het besluit is ingetrokken omdat het voornemen en het besluit innerlijk tegenstrijdig waren.

9. De overschrijding van de beslistermijn en de onzorgvuldige handelwijze van verweerder alleen kunnen echter niet tot de conclusie leiden dat verweerder niet in redelijkheid heeft mogen besluiten om geen verblijfsvergunning te verlenen aan eiser. Door eiser is niet aannemelijk gemaakt dat hij er op mocht vertrouwen dat aan hem een verblijfsvergunning zou worden verleend.

10. Ten aanzien van het beroep op het driejarenbeleid overweegt de rechtbank als volgt.

11. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw 2000 juncto artikel 3.4, aanhef en onder x (oud), van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend op grond van de omstandigheid dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op de asielaanvraag (het driejarenbeleid). Het driejarenbeleid is neergelegd in hoofdstuk C2/9 van de Vc 2000. Hierin staat onder het volgende vermeld. Het driejarenbeleid is met ingang van 1 januari 2003 afgeschaft, onder handhaving van het bestaande beleid als overgangsrecht voor aanvragen die op dat moment drie jaar oud waren. Een aanspraak op het driejarenbeleid ontstaat pas op het moment dat de driejarentermijn is vol gemaakt. Aanvragen, ontvangen op 1 januari 2000 of latere datum, komen dus niet op grond van het driejarenbeleid in aanmerking voor inwilliging. Dit beleid acht de rechtbank niet kennelijk onredelijk.

12. Nu eisers aanvraag dateert van 22 augustus 2002 voldoet hij niet aan de aan de in het beleid, zoals weergegeven in de Vc 2000, geformuleerde criteria. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser geen rechten kan ontlenen aan het driejarenbeleid.

13. Vervolgens ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is.

14. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

14. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij de beoordeling van de aanvraag (onder andere) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen.

15. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser verwijtbaar niet beschikt over reis- en identiteitsdocumenten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dat in het licht van de door eiser aangevoerde gronden bezien in redelijkheid kunnen oordelen. Het voorgaande brengt met zich mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Daarom moet vervolgens getoetst worden of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat en er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden in voorkomen. De rechtbank dient het oordeel van verweerder op dit punt terughoudend te toetsen. Deze terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechtbank de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechtbank bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in de plaats stelt van dat van verweerder.

16. Verweerder heeft zijn oordeel dat van eisers relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat onder meer gebaseerd op de overweging dat eiser vage en summiere verklaringen heeft afgelegd omtrent de YRO, de voor deze organisatie verrichte werkzaamheden en zijn functie binnen de organisatie. Eiser heeft volgens verweerder niet kunnen aangeven wat de ideologische doelstellingen van de YRO zijn, het aantal leden, exact of bij benadering, dat zijn zone heeft of de activiteiten die hij heeft verricht. De rechtbank merkt dienaangaande het volgende op. Tijdens het aanvullend nader gehoor op 29 november 2006 heeft eiser op veel vragen geantwoord dat hij het niet meer wist of het zich niet kon herinneren. Tijdens het nader gehoor op 25 augustus 2002 heeft eiser echter een groot aantal vragen wel degelijk beantwoord. Uit het verslag van het gehoor op 25 augustus 2002 blijkt dat eiser over de YRO onder andere het volgende verklaard: *"De doelstelling van deze organisatie (de rechtbank begrijpt:) is om mensen voor te lichten over hun politieke rechten en plichten. In mijn land zijn er mensen die geen stemrecht hadden. Wij gingen als volgt te werk. We onderhielden directe contacten met mensen en we verspreidden pamfletten"*. Op pagina 7 verklaart eiser het volgende: *"Ik heb campagne gevoerd tegen de terugkomst van de militaire junta"*. Op de vraag hoeveel leden de organisatie heeft antwoord eiser het volgende: *"Dat weet ik niet. Ik weet het alleen van mijn zone. Dat zijn er 25"*. Op pagina 8 noemt eiser de naam van de oprichter van de organisatie, te weten Paul Okperi.

17. Verweerder heeft zijn oordeel daarnaast gebaseerd op de overweging dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gestelde arrestatie van

leden van de YRO. Zijn verklaring in eerste instantie (tijdens het gehoor op 25 augustus 2002) komt niet overeen met hetgeen hij in het aanvullende nader gehoor op 29 november 2006 heeft verklaard. Deze tegenstrijdigheid doet volgens verweerder verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ook heeft betrokkene wisselende en vage informatie verschaft inzake de advocaat van wie hij zou hebben vernomen dat er leden van de YRO zouden zijn gearresteerd.

18. In het aanvullend nader gehoor van 29 november 2006 heeft eiser op een groot aantal vragen geantwoord dat hij het niet meer weet of het zich niet meer kon herinneren. Ter zitting heeft eiser verklaard dat de reden hiervoor gelegen was in het feit dat hij zich gezien het tijdsverloop tussen de beide verhoren niet meer alles goed kon herinneren en bang was dat verweerder hem zou tegenwerpen dat zijn verklaringen niet precies overeenkwamen met de verklaringen die hij in 2002 had afgelegd.

19. De rechtbank is van oordeel dat het besluit ten aanzien van het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser een deugdelijke motivering ontbeert. Uit het verslag van het nader gehoor van 25 augustus 2002 blijkt dat eiser een groot aantal van de vragen over de YRO en zijn activiteiten wel degelijk heeft beantwoord. Voorts is in het licht van het tijdsverloop tussen het nader gehoor en het aanvullend nader gehoor de stelling van verweerder dat het asielrelaas ongeloofwaardig is omdat eisers verklaringen tegenstrijdig en vaag zijn, onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Verweerder had in zijn motivering rekening dienen te houden met het feit dat tussen beide gehoren ruim vier jaar is verlopen en had het effect dat het tijdsverloop op de verklaring van eiser heeft gehad in zijn oordeel dienen te betrekken. Dit geldt te meer nu gebleken is dat dit tijdsverloop geheel aan verweerder is te wijten.

20. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit vernietigd moet worden wegens schending van het motiveringsvereiste zoals bepaald in artikel 3:46 van de Awb. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. Er bestaat aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

21. Nu het bestreden besluit zal worden vernietigd en verweerder een nieuw besluit moet nemen op de aanvraag, heeft eiser op grond van artikel 8, onder g, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf in Nederland. Gebleken is echter dat verweerder eiser eerder, terwijl eiser in afwachting was van de beslissing op zijn aanvraag en derhalve rechtmatig in Nederland verbleef, in vreemdelingenbewaring heeft gesteld teneinde hem uit te kunnen zetten. De rechtbank ziet hierin, mede gelet op het feit dat eiser tevens heeft verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist (registratienummer 06/62808), aanleiding om op grond van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb, de voorlopige voorziening te treffen dat de uitzetting van eiser wordt verboden totdat het te nemen besluit aan hem bekend is gemaakt.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 21 december 2006;

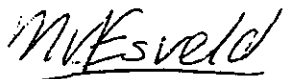
draagt verweerder op binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

verbiedt de uitzetting van eiser tot het te nemen besluit aan hem is bekendgemaakt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrage van € 644, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als de rechtspersoon die deze kosten dient te voldoen aan eiser;

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten en in het openbaar uitgesproken op 7 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

- 7 JUN 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
05 JUL 2007	
ZAAKNR	538
AAN	
BEHANDELD DO	PAR

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te Den Haag
 appellant
 gemachtigde: mevrouw mr. Y. Kalden
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te Arnhem
 van 7 juni 2007
 met kenmerk 06/62807

Inzake:

met IND-kenmerk 0208.22.8051
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: Mr. M. van Olfen
 advocaat te Leiderdorp

Proceesvertegenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistraatlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. M.M.J. Pieters
 073 888 3017

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, van 7 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, met het kenmerk Awb 06/62807 (*productie*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 21 december 2006 gegrond heeft verklaard. Dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken een nieuw besluit te nemen, de Staatssecretaris heeft verboden om verweerder uit te zetten tot het te nemen besluit aan hem is bekend gemaakt en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Verweerder heeft op 22 augustus 2002 een aanvraag ingediend om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
- 2.2. Bij besluit van 20 december 2006 heeft de Minister van Justitie de aanvraag van verweerder afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen het hiervoor onder 2.2. genoemde besluit gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daarunder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor vreemdelingenzaken.
- 3.2. De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 20 december 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dat besluit ongegrond verklaard dienen te worden.
- 3.3. De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.4. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 19 (eerste gedeelte) ten onrechte overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat het besluit ten aanzien van het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielverzoek van elser een deugdelijke motivering ontbeert. Uit het verslag van het nader gehoor van 25 (lees: 24 - corr. dzz) augustus 2002 blijkt dat elser een groot aantal van de vragen over VRO en zijn activiteiten wel degelijk heeft beantwoord."

Grief 2

- 3.5. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 19 (tweede gedeelte) ten onrechte overwogen:

"Voorts is in het licht van het tijdsverloop tussen het nader gehoor en het aanvullend nader gehoor de stelling van verweerder dat het asielverzoek

ongeloofwaardig is omdat eisers verklaringen tegenstrijdig en vaag zijn, onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Verweerder had in zijn motivering rekening dienen te houden met het feit dat tussen beide gehoren ruim vier jaar is verlopen en had het effect dat het tijdsverloop op de verklaring van eiser heeft gehad in zijn oordeel dichtbij te betrekken. Dit geldt te meer nu gebleken is dat dit tijdsverloop geheel aan verweerder is te wijten."

- 3.6. Op de hiervoor onder 3.4. en 3.5. genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 20. en 21. van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief last ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
- 3.7. Voordat toegekomen wordt aan de toelichting op de grieven merkt de Staatssecretaris nog eerst het volgende op. De Staatssecretaris begrijpt in de eerste plaats het oordeel van de rechtbank aldus dat de periode gelegen tussen het nader gehoor van 24 augustus 2002 en het aanvullend nader gehoor van 29 november 2006 te lang is geweest. De Staatssecretaris heeft op zich zeer wel begrip voor dit oordeel te meer nu er geen plausible verklaring kan worden gegeven voor dit lange tijdsverloop. Evenwel meent de Staatssecretaris dat dit lange tijdsverloop, anders dan de rechtbank kennelijk laat blijken in met name rechtsoverweging 19, geen reden kan zijn om niet meer te kunnen concluderen dat het asielrelaas van verweerder ongelooftwaardig is. In de toelichting op de grieven (zie met name grief 2) zal hierop worden ingegaan.

Toelichting op grief 1

- 3.8. Zoals de Afdeling bij herhaling heeft overwogen behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas tot de verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. Lezing van de uitspraak leert dat de Staatssecretaris mer recht aan verweerder de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw heeft tegengeworpen (zie rechtsoverweging 15 van de bestreden uitspraak). Ingevolge vaste jurisprudentie van uw Afdeling moet van het asielrelaas dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de toepassing van deze bepaling komt de Minister beoordelingsruimte toe.
- 3.9. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 19 de beoordeling van het asielrelaas door de Staatssecretaris niet terughoudend getoetst.
- 3.10. De rechtbank heeft vanwege de omstandigheid dat verweerder in augustus 2002 wel degelijk een groot aantal vragen heeft beantwoord – overigens zonder er zich over uit te laten of de gestelde vragen juist zijn beantwoord – geconcludeerd dat de Staatssecretaris daarmee onduidelijk heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van verweerder niet geloofwaardig is. Aldus heeft de rechtbank haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas gesteld in de plaats van dat van de Staatssecretaris dienaangaande en is zij er verder ten onrechte aan voorbijgegaan dat verweerder tijdens de gehoren van augustus 2002 en november 2006 ook een groot aantal vragen niet dan wel niet consistent heeft beantwoord, terwijl dit wel van hem mocht worden verwacht, zeker omdat de vragen betrekking hadden op de kern van het asielrelaas. In het voornemen van 30 november 2006, dat in zijn geheel in het bestreden besluit is overgenomen en ingelast, is op pagina 3, vanaf derde alinea van:

onder en op pagina 1, eerste zes alinea's nader aangegeven op welke onderdelen van het relaas door verweerder tegenstrijdige, vage en summierde verklaringen zijn afgelegd. De Staatssecretaris is van oordeel dat van verweerder verwacht mag worden dat hij als lid van de YRO, in een leidinggevende functie belast met het geven van voorlichting over die organisatie, meer details had kunnen geven over haar doelstelling, haar geschiedenis, aantal aangesloten leden. Bovendien mag van verweerder worden verwacht dat hij consistent kan verklaren over de arrestatie van YRO-leden en de zoekactie naar hemzelf.

Bij de beantwoording van de vraag of de Staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er van het asielrelaas van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitging had de rechtbank het oordeel van de Staatssecretaris over het gehele asielrelaas in haar overwegingen moeten betrekken. Dit heeft zij miskend.

Toelichting op grief 2

- 3.11. Volgens de rechtbank had de Staatssecretaris in zijn motivering moeten betrekken dat ten aanzien van de geconstateerde tegenstrijdigheden en vaagheden er ruim vier jaren zijn verlopen tussen het nader gehoor en het aanvullend nader gehoor.
- 3.12. Allereerst kan van een motiveringsgebrek geen sprake zijn. Hierbij heeft de rechtbank miskend dat verweerder naar aanleiding van het voornemen geen zienswijze heeft ingediend. De gemachtigde van verweerder heeft eerst in de gronden van zijn betoep van 23 januari 2007 aangevoerd dat niet verwacht mag worden dat verweerder zich na vier jaar alles nog herinnert. De rechtbank heeft in die zin daarom ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris bij zijn motivering van het besluit (expliciet) rekening had dienen te houden met het tijdsverloop tussen de gehoren van meer dan vier jaren.
- 3.13. Bovendien is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan aan het door de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zitting ingenomen standpunt naar aanleiding van verweerders betoog dat inconsistenties in gegeven verklaringen hem niet (meer) kunnen worden tegengeworpen gezien de lange tijd die er was verstreken sinds het nader gehoor. Het proces-verbaal van zitting vermeldt:

"Dat elser niet meer alles wist acht verweerder onvoldoende. Ook een aantal jaren na zijn vlucht moet elser nog wat kunnen verklaren, met name wat betreft de partij waarvoor elser is gevlucht. Ook uit het gehoor van 2002 komen tegenstrijdigheden naar voren."

Ten onrechte is de rechtbank aan dat betoog/ die motivering voorbij gegaan. Hiermee is duidelijk dat de Staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het tijdsverloop, maar dat ook andere aspecten, zoals het nader gehoor uit 2002 hierbij van belang blijft. Niet valt in te zien dat de Staatssecretaris niet in redelijkheid tot dit standpunt had kunnen komen.

- 3.14. Door te overwogen dat de Staatssecretaris in zijn motivering rekening had dienen te houden met het tijdsverloop van ruim vier jaren tussen beide gehoren en het effect dat het tijdsverloop op de verklaring van verweerder heeft gehad in zijn oordeel had dienen te betrekken en (daarom) niet tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas had mogen concluderen, heeft de

rechtbank ook voor dit aspect van het asielrelaas haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid gesteld in plaats van dat van de Staatssecretaris.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 5 juli 2007

Gemachtigde

*Mevrouw mr. Y. Kalden, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 116
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3021
telefax 073 888 3086*

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres postbus 110, 5211 AC 's-Hertogenbosch

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Bezoekadres
Magistraatplein 222
5223 MA 's-Hertogenbosch
Tel nummer 073 - 888 35 45
Fax nummer 073 - 888 35 87

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Uijlage(n)
Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging
mr. M.M.J. Pieters
073 - 888 3017
5 juli 2007
0208.22.8051

Schriftelijke lastgeving

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0.5 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Hierbij geef ik mevrouw mr. Y. Kalden, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Staatssecretaris van Justitie bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, van 7 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, met het kenmerk 06/62807.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
de Directeur Procesvertegenwoordiging,

drs. M.W. van Gestel

(b.a. mevrouw mr. A.G.J. van Ouwkerk, Unitmanager Proces
Procesvertegenwoordiging, vestiging 's-Hertogenbosch)